

Pels carrers assolellats de la vila corre la nova que En Llull, el barbaflorit, es presenta pels volts de migdia al peu del monòlit que amitjana la Ribera. Diuen que vesteix gramalla fosca cenyida amb un tros de cuir vell i balder. Conten que s'asseu damunt un pedrís mal apuntalat, tot voltat del llibres i paperassa. Tantost mira el pèlag ondós i els espellats banyistes, tantost amb ploma d'oca dibuixa signes rars en un quadern rebregat i esfulladís amb sentors de fusta humida. Avui n'he volgut ésser testimoni. Tocades les dotze, al peu mateix del roc commemoratiu, un homenàs barballarg, vera efigie d'En Ramon lo Foll, deixava vesta burella i caperó morat al sorral, i entrava a l'aigua, voltat de clarors, amb un infant al braç dret, que enlairava com si li ensenyés el mar per ensinistrar-lo a nedar. Volia endur-me-li els llibrassos i els pergamins: però algú m'ha estirat enrere i m'ha embenat els ulls amb teles fregants. M'ha dit uns mots de l'antigor a cau d'orella, i m'ha persignat amb sals verges. A cegues, m'ha obligat a cavalcar no sé pas quina alada bestiassa brogidora, i m'he desentenebrat en aterrar, entre brugueres, sol i abrasat per noves ardors, tocant al Pas de la Mala Dona.

J. V. Foix

L'estrella d'En Perris